

เรื่องเล่าที่ดีในที่ทำงาน : ครอบครัวใหม่ของลุงเล็ก

นิรมล ไชยชนะ

ผู้ช่วยเหลือคนไข้

หอผู้ป่วยใน โรงพยาบาลแม่ลาว

“ คนไข้นอนโรงพยาบาลให้ญาติเฝ้าอย่างน้อยเพียงละหนึ่งคนนะคะ ” เป็นคำพูดที่เจ้าหน้าที่พยาบาลจะคอยแนะนำคนไข้และญาติทุกครั้งเมื่อมีคนไข้มาแอดมิท คนไข้บางคนมีญาติมากคอยดูแลนับสิบคน แต่ในขณะเดียวกันบางคนกลับไม่มีญาติพี่น้องมาดูแลเลยสักคน ตลอดเวลาที่ดิฉันทำงานเป็นผู้ช่วยเหลือคนไข้ประจำตึกหอผู้ป่วยในมานานกว่า 10 ปี สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ได้เห็นจนชินตา แต่สิ่งที่ดิฉันรู้ และทำอยู่เป็นประจำทุกวันก็คือ เรามาทำงานก็เพื่อดูแลช่วยเหลือผู้ป่วย ถึงแม้ผู้ป่วยจะช่วยเหลือตนเองได้ ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ มีญาติคอยดูแล หรือไม่มีญาติดูแลสักคนก็ตาม

“ ลุงเล็ก ” ไม่ได้เป็นคนอำเภอแม่ลาว ไม่ได้พักอาศัยอยู่ในอำเภอแม่ลาว หรือแม้กระทั่งคนรู้จักในอำเภอแม่ลาวก็ไม่มีสักคน แต่ด้วยโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว วันหนึ่งลุงเล็กจึงต้องมารักษาตัวอยู่ที่อำเภอแม่ลาว เดิมทีลุงเล็กเป็นคนจังหวัดพิษณุโลก ได้มาทำงานอยู่ที่อุตสาหกรรมเชียงใหม่ แต่หลังจากที่ป่วยเป็นโรคหลอดเลือดสมอง มีแขนขาซีกขวาอ่อนแรง จนทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ทำงานเหมือนเดิมไม่ได้ เจ้านายของลุงเล็กจึงนำตัวลุงเล็กมารับการรักษาทำกายภาพที่โรงพยาบาลแม่ลาว ลุงเล็กนอนรักษาตัวนานนับเดือน จากที่ต้องนอนติดเตียง ก็เริ่มลุกนั่งได้ แพทย์จึงอนุญาตให้กลับบ้าน แต่ปัญหาคือ ลุงเล็กยังสื่อสารไม่ได้ ทำงานเหมือนเดิมไม่ได้ ลุงเล็กไม่มีบ้านในจังหวัดเชียงราย ภรรยาซึ่งเป็นคนในครอบครัวเพียงคนเดียวของลุงเล็กก็ทอดทิ้งลุงเล็กไปหลังจากที่ลุงเล็กป่วย เจ้านายที่พาลุงเล็กมารับการรักษาก็ไม่สะดวกที่จะรับลุงเล็กกลับไปดูแล ในเวลานั้นเจ้าหน้าที่ทุกคนในหอผู้ป่วยต่างก็พยายามปรึกษาระดมความคิดเห็นว่าจะช่วยเหลือลุงเล็กอย่างเต็มความสามารถ แต่ก็ไม่สามารถหาที่พัก และคนที่จะมาดูแลลุงเล็กได้ ดิฉันซึ่งครั้งหนึ่งเคยรับคนไข้ไว้ญาติไปดูแลที่บ้าน จึงตัดสินใจขอรับลุงเล็กไปดูแลที่บ้านของดิฉันเอง

ในความโชคร้ายย่อมมีความโชคดี เมื่อเจ้านายของลุงเล็กทราบว่าดิฉันรับลุงเล็กไปดูแลที่บ้าน จึงได้ส่งเงินมาช่วยบางครั้งเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับลุงเล็ก ซึ่งการรับลุงเล็กไปดูแลที่บ้านในช่วงแรกมีความยากลำบากบ้าง เนื่องจากในตอนแรกที่ลุงเล็กไปอยู่ที่บ้านของดิฉัน ยังปรับตัวไม่ได้ และยังไม่สามารถสื่อสารอะไรได้มากนักจากโรคที่เป็นอยู่ บางครั้งหงุดหงิดไว้วาย บางครั้งร้องไห้โดยไม่ทราบสาเหตุ แต่โชคดีที่ทุกคนใน

ครอบครัวของดิฉันทั้งพ่อ แม่ และลูกๆของดิฉันต่างเข้าใจ และเห็นใจลูกเล็ก ทุกคนยินดีรับลูกเล็กมาเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว เราทุกคนต่างช่วยกันปลอบใจให้ลูกเล็กมีกำลังใจและอยู่ที่บ้านของดิฉันให้มีความสุข ในแต่ละวันดิฉันต้องจัดสรรให้ทุกคนในครอบครัวผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันดูแลช่วยเหลือลูกเล็ก ทั้งอาบน้ำ จัดเตรียมอาหาร พาไปนอน รับส่งทำกายภาพ จากที่หงุดหงิดบ่อยๆ ลูกเล็กก็เริ่มอารมณ์ดีขึ้น บางวันที่ดิฉันพาลูกเล็กมาทำกายภาพที่โรงพยาบาล ดิฉันก็มักจะพาลูกเล็กแวะไปที่หอผู้ป่วยใน เจ้าหน้าที่ทุกคนล้วนจำลูกเล็กได้ต่างก็เข้ามาทักทายหยอกล้อลูกเล็ก ทำให้ลูกเล็กทั้งโกรธทั้งหัวเราะ จนถึงวันนี้ ผ่านมาเกือบสี่ปี ทุกวันนี้ลูกเล็กสามารถทำกิจกรรมต่างๆได้ดีขึ้น ทานอาหารได้เอง เดินเล่นนอกบ้านได้โดยใช้ Walker และสามารถเข้ากับทุกคนในครอบครัวของดิฉันได้เป็นอย่างดี เป็นที่รู้จักของเพื่อนบ้าน และใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวใหม่อย่างมีความสุข ถึงแม้ลูกเล็กจะไม่สามารถพูดเป็นคำได้ ได้แต่เปล่งเสียงที่ไม่มีความหมาย เป็นสื่อ แต่ทุกคนในบ้านต่างก็เข้าใจว่าลูกเล็กต้องการอะไร ดิฉันเคยถามลูกเล็กว่า “คิดถึงบ้าน มั้ย ? ” “อยากไปอยู่กับญาติมั้ย ? ” แต่สิ่งที่ลูกเล็กตอบกลับมาคือ การสั่นหัว และโบกมือไปมานั้นทำให้ฉันรู้ว่าลูกเล็กยอมรับและมีความสุขกับการที่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของดิฉัน ถึงแม้วันที่มานอนโรงพยาบาลลูกเล็กจะไม่มีญาติมาดูแลซักคน แต่ ณ วันนี้ ลูกเล็กมี “ ครอบครัวใหม่ ” ที่จะคอยดูแลช่วยเหลือลูกเล็กต่อไปแล้ว ทุกครั้งที่ดิฉันมองดูลูกเล็ก มันทำให้ดิฉันได้รู้ว่าบางครั้ง คนในครอบครัว ก็ไม่จำเป็นต้องมีสายเลือดเดียวกันเสมอไป ทุกวันนี้ดิฉันรู้สึกดีใจจริงๆกับการที่มีลูกเล็กเป็นสมาชิกในครอบครัวอีกคน...